

TOM KRISTENSEN

FRIBYTTERDRØMME

DIGTE

KØBENHAVN
H. HAGERUPS FORLAG

1920

TILEGNET

J. CHR. JØRGENSEN

I VENSKAB

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Fribytter	9
Ringen	11
Rio Janeiro	14
Golden Gate	17
Itokih	18
Drømmen om Adén	24
Gangspilsvise	29
 Kender du „Arbejdets Sol“?	31
På Tvangen	33
Portræt	37
Det blomstrende Slagsmål	39
Folkevise	42
Hans Højhed	45
Landet Atlantis	48
Glædernes Apostel	51
Violsælgersken	54
Morgen	57
Middag	61
Aften	64
Til Tegneren Anton Hansen	67
 Som en Clown — —	69
En Purpurrik	71
De røde Flag	72
Chrysantemum	74
En Vise om mikroskopiske Drankere	77
Landsknægtvise	80
Filologisk Kærlighed	81
Vordingborg	86

	Side
Parken.....	88
Humør.....	90
Løse Rytmer	92
Min Pibe	94
Til en Ven	96
Atheisten.....	98
Skumring	101
Skumringsslegende	103
Telefontråde.....	105
Til min Ven Helge Bangsted	107

FRIBYTTER

Er en Fribytter ikke en Sejler,
der flakker fra grønt til rødt
og vågnende stirrer mod Livet,
men søvnigt mod alt, som er dødt?
Og ligger han ikke og døser
i Læ af Latinersejlet
og ser på de vilde Lande,
som i Havet står omvendt spejlet?

Er en Fribytter ikke en Samler,
der spejler Alverden lyst:
— Den kalkhvide Havneby kravler
fra Havet mod blå Bjærges Kyst!
— Af Templernes knaldrøde Porte
bedåres de sorte Svaner!
— Den solhvide Sky forfølges
af de hidlige, mørke Traner!

Er en Fribytter ikke en Drømmer
med Sind som et Vands Metal
og Syner som Frugtræers Blade
i drejende, funkiende Fald?
Og blir ej den spejlblanke Flade
af Drømmenes Ånde dugget,
når Frugtræers hvide Blade
på et sølvstille Vand blir vugget?

Er en Fribytter ikke en Skaber,
der kæntrer med sjæleblank Ro
for atter at støbe sig Syner
med lysere, farverig Tro,
for atter med voldsomme Hænder
af skabende Evne krummet
at slynge sin indre Verden
med dens Flammehjul ud i Rummet?

RINGEN

PORT SAID og Colombo,
Penang, Singapore
og Shanghaj, Hongkong, Yokohama!
I, Rytmer i Sangen
om solbadet Jord.
En Rundkreds af Havne.
En Rundsang af Navne
med Fribytterklangen i ukendte Ord.

Javel! Honolulu!
Nu er jeg parat.
Jeg glemmer de blomstrende Tåger.
Som Blade af Lykke
fra Frugtræets Skat
er nu Yokohama,
er nu Fusiyama;
de drysser og glider i svimmel Tagfat.

Javel! Honolulu!
 Du Chaos af grønt,
 du Havbred, hvor Folk kan gå nøgne.
 Mon farvede Skaller
 af Havdyr er Mønt?
 Mon Piger kan købes
 for Mønter, som støbes
 af Urslim i Havdybets Stråler af grønt?

The golden gate! Frisco,
 Chicago, New York
 af gråstribet Skyskraber-Asfalt.
 Mod Himmeljen jager
 Reklamen sin Fork
 med Lysild og Navne;
 og Biler som Ravne
 i Hæsheds Delirium hvæser sit Snork.

Port Said og Colombo,
 Penang, Singapore
 og Shanghaj, Hongkong, Yokohama
 og Frisco, Chicago,
 New York, Baltimore,
 en Rundsang af Navne,
 en Rundkreds af Havne,
 -- så slutter vi Ring om den havvåde Jord.

Hvor snildt af en Skaber,
at Jorden er rund,
at Ruten er krummet som Ringen
og evigt går rundt
og går rundt uden Bund,
Begyndelsen mangler,
og Slutningen mangler;
en Evighed skabt på den jordiske Grund.

En Hvile for Sindet,
at alt slutter tæt;
se, Ringen er Rejsesymbolet.
Hongkong, Honolulu!
— en sagte Spinet,
som klimprer i sprøde
Toner til Døde.
New York! som en hakkende, hård Kastagnet.

RIO JANEIRO

RIO JANEIRO! Rio Janeiro
flagrer med brogede Klude for Vinden.
Hvid i Solen er Husfacaden,
lys i Solen er Gruspromenaden;
men Kvinder i gult og i rødt og i blåt,
med lilla Bånd, der flager om Kinden,
med Skørter, som silkerødt stænker
uden om Ben, der vistnok bør tøjles af Lænker;
— thi Lænker er godt!
Himlen med blå Strøg
og sværtet Fabriksrøg
og gnistrende Liv, der virker som råt.

Rio Janeiro! Rio Janeiro
dirrer med lukkede Øjne i Soldrøm.
Himlen myldrer med lyse Pletter,
Lyn fra Springvandets Strålefleuretter,
som fægter mod grøn og mod blå og mod gul,
og Blink af Fødder frem under Kjolstrøm,

og Knæ, som sig formbløde tegner,
 men holdes i Skjul,
 Bryster, som tynges af Lyst, så Kvinderne segner,
 tænker på små Ting
 og tænker i små Spring
 i Farvernes slyngende, tågede Hjul.

Rio Janeiro! Rio Janeiro!
 Jacker i blodrøde Bukser og Bluser
 skridter skrævende i en Gangart
 slusket som deres drivende Tangbart,
 Cerutten i slendriansdampende Røg,
 Revolverstål i Lommen. — Det fuser
 af Ild ved hver Pigeaffære,
 Krudt gennem Knejpernes slørede Atmosfære.
 en spændende Spøg.
 Sprællende Bentøj
 og Skørters Satin-Støj
 og svirpende Pisk og strimede Strøg.

Rio Janeiro! Rio Janeiro
 flagrer med brogede Klude for Vinden.
 Søen stormer i blå Kaskader
 ind på Solbyens Strandpromenader.
 Med løftede Skørter og spulede Sko
 og pjasket til foruden og -inden,

med bareste Mandfolkeskanker,
hårede Ben, der er sejge som hugne Planker,
det ganske Rio
vælter barduus rundt
i vildt Proletarbundt,
et Pjalters og Farvers skingre Hallo.

Rio Janeiro! Rio Janeiro!
Jeg tror på spraglede, springende Toner,
rødt, hvidt og lilla, grønt, gult og blåt;
jeg tror på alt undtagen på gråt.
Javist er det grønne for Øjet godt
og rødt nervøst for visse Personer — —
jeg tror på alle Dyder og Skænslor,
smører dem op med hvad Färver og djærve Pensler,
jeg finder for godt.
Får jeg blot godt Tag,
jeg fylder et helt Flag
af Lærred med Liv, der virker som råt.

GOLDEN GATE

D E tavse Dage, det støvede Liv
mig ikke med Verden forsoner.
Der ryges for meget og slet Tobak,
men tjenes for få Millioner.
Det gyldne Land, hvor Glæderne
kan leve på Kredit,
er lukket, selv om man så blev
Professor i Sanskrit.

De våde Skibe, det drivende Hav
er nok for en Omsejlings-Sværmer,
når Yokohama er agterud,
og Golden Gate sig nærmer.
Den gyldne Port, hvor Glæderne
sit rette Tilhold fik.
Den gyldne Port, som åbner mod
det store Pacific.

ITOKIH!

„Tohiahah, hiohah, itokih, itokih.“

Omkvæd af en gammel new zeelandsk
Roersang.

TOHIHAH, hiohah, itokih, itokih“
i en Sang, i et Raab over Hav.
Fra Korallernes Ø duver Kanoer frem,
tohiahah! medens Årerne plasker i Hav,
medens Ryggene svajes
i Rytme, i Rytme,
og Stavnene drejes
i Rytme, i Rytme
mod Hautræts Ø og mod Kokospalmens Hjem —
Tohiahah, hiohah, itokih!

Og de slæber en Flåde med Dynger af Frugt,
tohiahah, hiohah, itokih!
Appelsinernes glødende Liv vælter ned
mod Citronernes bleggule Død, itokih!
Og Melonerne kror sig
i Æblernes Bølger,
Bananerne snor sig
og glider og følger
de røde og blanke Ohiaæblers Skred. —
Tohiahah, hiohah, itokih!

Der er Brødfrugter, Ananas, Tára og Yam,
tohihah, hiohah, itokih!

Der er skingrende Kyllinger tøjret med Bast,
og i Sivenes Hi er en Gris, itokih!

Den er hvid over Ryggen
og blegrød på Maven
og ligger i Skyggen
af Æblehøst-Traven
og kildres på Trynen af Trævlefrugters Kvast; —
der er Snærr, der er Grynt. Itokih!

Og i Bølgernes blånende, dybe Krystal,
tohihah, hiohah, itokih,
har Delfinernes Regnbuerygge skudt Vej,
og de flammer elektrisk i rødt, gult og blåt,
og de tegner ovale
og sirlige Baner
og gnistrer spektrale
i Farver og Vaner
og flygter i Rædsel for Máo, Havets Haj, —
Tohihah, hiohah, itokih!

Med Delfinerne foran og Hajerne bag —
tohihah, hiohah, itokih!
skyder Festernes Flåde sig frem gennem Hav,
og de rødbrune Kvinder og rødbrune Mænd,

der har sanket bedåret
 dens Frugter og Fugle,
 har Blomster i Håret,
 orange og gule
 og lyse som skåret af Solnedgangens Rav. —
 Tohiahah, hiohah, itokih!

Der er Kvinder fra Øen, der ligner en Ring,
 tohiahah, hiohah, itokih,
 der er Kvinder fra Øen, der ligner en Båd,
 der er Kvinder fra Øen, der ligner en Haj,
 og fra Øen, der ligner
 to Skildpadde-Skjolde,
 fra Øen, der ligner
 en Yamplantes Knolde,
 og Kvinder fra Øen, hvor Ekko hulker Gråd. —
 Tohiahah, hiohah, itokih!

Der er Manden, som ejede Øksen Am-tám,
 tohiahah, hiohah, itokih!
 og som sammen med Øksen gik ud på et Togt
 mod den pralende Tino-fateh, itokih,
 og som listigt fik dræbt ham
 og kløvet hans Skryden
 og hastigt fik slæbt ham
 som Lang-Svin til Gryden

og dér mellem Urternes Blade fik ham kogt. —
Tohihah, hiohah, itokih!

Der er Manden, som ejede Spyddet Nau-náu,
tohihah, hiohah, itokih;
thi Nau-náu er de stikkende Sandfluers Navn,
og Nau-náu blev det dræbende Spyd i hans Hånd
mod den trofaste Kvinde,
Vahinen O-lá-la.
Han raste i Blinde
og ramte O-lá-la
og fandt først sin Ro i de grønne Palmers Havn, —
og nu står han i Frugtbådens Stavn.

Der er Svømmeren, Tó-to, en drillende Skurk,
tohihah, hiohah, itokih!
som kan snurre på Havenes Bund som en Top
og med spillende Krop lokke Hajen på Rov,
og når Hajen er drillet,
og Munden er åben,
kan Tó-to få stillet
et tvehaget Våben
mod Kæben og Ganen og spærret Gabet op, —
tohihah, hiohah, itokih!

Tohihah, hiohah, itokih, itokih
 som en Duft af malajiske Sagn;
 thi Legendernes Økse og Blindhedens Spyd
 gnistrer blåt, lyner Sol, flammer Hav, blusser Sagn,
 og de dødsblanke Flader
 er farlige Luner
 på grønne Cyclader
 og solblå Laguner,
 de vågner i Havblik med Hug i blodvild Fryd. —
 Tohihah, hiohah, itokih!

Nu er Dagens Saphir blevet Skumrings Smaragd,
 tohihah, hiohah, itokih,
 og den døende Sol stødes ned i en Slugt,
 og kun Havet og Suset og Sangen er til.
 Se, hvor Bjærgene blåne
 med skumhvide Rande.
 Melonrød en Måne
 står op over Vande,
 og Blomsterne flakker i Fosfor over Bugt. —
 Tohihah, hiohah, itokih!

Nu er Festernes Flåde et svindende Syn,
 tohihah, hiohah, itokih;
 men er stadig så skøn som et meningsløst Ord
 og som Tåger og Drømme om uanet Liv.

som jeg aldrig skal kende
men blidt kalder A-ka
og O-di-mi-venne
og Ko-di-fa-na-ka. —
Af Børnenes Mund skabes nye, sære Ord,
som har Skønhed og Lys, og som gror.

DRØMMEN OM ADÉN

SE, Søvnens sorte Himmelhvælving brister.
En Byge lyse Gnister skyller ned.
Ad Drømmens Gyder jeg mig ilsomt lister,
dog ingen Døre åbner sig til Fred;
men Flammespånerne omkring mig syder
og blafrer op, og Luen bliver bred,
så Husfacaderne i Drømmens Gyder
bevæger sig i Luens iltre Sky.
De vælter sig til Siden, hælder skræt
og glider over sort og mørkt og gråt
igennem Skygger af et Dødsens blåt
til lilla, rødt og gult. Til hvidt. En By!

Et Torv, hvis Fliser kaster Lys tilbage
og svarer Solens gule Pisk med Pisk,
og hvide Huse, som med flade Tage
står Firkant imod Firkant, stejl og bidsk,
og Bjærgets mørke Grydebund, hvis Gerning
er mørkt at koge Palmers grønne Visk
og Havets Olje og hver melhvid Terning

af Huse og Kamelers blege Ben,
 en Sammenkogning, så at Byens Damp
 står pulsende mod Himlen i en Kamp,
 hvor Solen tæver med sin gule Tamp:
 det er min hede Drøm, det er Adén.

En Vifte suser med et Væld af Farver
 af Påfuglsblåt og gult og grønt Metal,
 af Flammeøjne og af gyldne Larver,
 som alle styrtes i et køligt Fald
 i Takt til Klangen af en Ventilator,
 der stadigt skramler Blik og rasler Knald,
 og svaler Guldets syge Imperator
 med Floddynds-Øjne og med Flodslams-Lød.
 Han ligger dvask i støvgult Khakitøj
 med Skygger farvet som en blå Levkøj
 ved hvert et Øje og hver Næsefløj,
 en blå Reklame for den smarte Død.

En lys Veranda med de røde Søjler
 og gule Tremmer vender ud mod Hav.
 En Ventilator klirrer som med Nøgler.
 En Tjener lusker rundt i Filtskos-Trav.
 En Herskerinde i en Duft af Sandel
 med blåsort Hår og Hud som brunligt Rav
 bevæger tavst sit Øjes sorte Mandel

og drømmer i bespottende Kaprice.
 Hun åbner Læberne gudsmoder-from
 og hviler helligt Foden på en Flom
 af gule Puders Vellyst-Bue som
 Madonna på en Månes krumme Flis.

En brun Araber slæber sig i Solen
 med mager Albu og med mager Hæl
 af Sted til Havet, ud til Havnemolen
 for dér at finde Kulde for sin Sjæl.
 Han famler frem mod Havets grønne Lindring
 og koler Panden mod en havvåd Pæl,
 hvor Snegleskaller danner pigget Hindring,
 men Vandet risler på hver Skal og Knast.
 Han væder Huden, der er tør som Skind,
 han væder Øjet og den hule Kind,
 og Vandet vækker i hans visne Sind
 de lyse Farver og den stramme Bast.

I Stankens Gyde, som af Sol er plyndret
 for snævre Stræders skumringsblå Lyrik,
 hvor Solens Ubarmhjærtighed har sondret
 hver Drøm om den chaotiske Mystik,
 hvor Møj er Møj, og sønderknust er smadret,
 og hvor den disharmoniske Musik
 blot er en asiatisk Skræppen, sladret

af Kællinger, — dér ligger død en Hest.
 Dens brune Mule med en frådet Rand
 har blottet som i Smil den gule Tand,
 dens Bug er trind, som paa en madglad Mand;
 i Dødens svale Riger er den Gæst.

En skidden Hund med lange, gule Tjavser
 og med en skallet Rumpe hinker om
 i lunkne Drømme om små Ådselsmavser,
 mens Maven som en Skralle rumles tom.
 Dens rødligt blege Tunge langs med Gruset,
 dens blåligt matte Blik en Tåreflom,
 dens arme Hjerne sol- og sultberuset,
 dens Liv en Drøm, dens Drøm en snarlig Død.
 Thi vågent Liv er Jagten efter Mad,
 er Sving med Halen for et topfyldt Fad,
 er Hundekærlighed og Hundehad;
 men Drøm om Livet er en snarlig Død.

Og Solen pisker hidsigt løs på Skyggen,
 der skrumper sammen til en spinkel Ring,
 og røde Flammedjævle, som på Ryggen
 har hængt sig af hinanden, slår omkring
 med Ildhjulshalers og med Luearmes
 Spiral som Glødelampers Kultrådssving
 og spiller Bold med Sole for at varmes

— med tusind Sole som en god Motion.
De hvirvler rundt i en fantastisk Dans
og tegner sjofle Luer med den vævre Svans,
en glødende Uartigheders Krans,
som slynger sig i valmureød Vision

GANGSPILSVISE

I am bound for Liverpool,
and you are bound for Havre,
hvis ej Hajerne får Smag på
vore små Kadavre.
Vi har gået Gangspil rundt
i Kæferter og Brandstorm,
rundt og rundt
i godt og ondt,
til Hjernen fik abnorm Form.

I am bound for Zanzibar,
and you are bound for Bombay,
og gu' tar du Hyren, Dreng,
hvis ej du er et dumt Fæ.
Vi har spulet mangt et Dæk,
mens så mangen ung, smuk
Kæledæg
blev spulet væk,
blev spulet væk af Grog-Druk.

I am bound for Singapore,
and you are bound for Frisco.
Når man ikke har Beskøjter,
lever man af Fisk jo.
Nogle æder varmet Beg
og Mandekød af Kødnød.
Svælget Beg
har mangt et Kvaj,
som sener' er af Druk død.

I am bound for Liverpool,
and you are bound for Havre,
hvis ej Hjerne får Smag på
vore små Kadavre.
Vi har faret Jorden rundt
i Kæferter og Brandstorm,
rundt og rundt
i godt og ondt,
til Hjernen fik abnorm Form.

KENDER DU „ARBEJDETS SOL“?

KENDER du „Arbejdets Sol“?
En ensom Lygte i Gaden
løfter sit gule Skær
som Vinger op ad Facaden.
En lysende Påskelilje,
Opstandelsens ranke Symbol,
står plantet på Fortovet udenfor
Knejpen „Arbejdets Sol“.

Kender du „Arbejdets Sol“?
Med Blikkets hadende Stjerne
blinker et grønligt Fjæs
dybt nede fra Osens Taverne.
Har Halsklædets blødende Snit ej
skilt Kroppen og Hovedet ad,
som pøsede Blod fra en halshugget
Døbers Fjæs på et Fad?

Kender du „Arbejdets Sol“?
 Med Blikkets sugende Stjerne
 stirrer et kalkhvidt Fjæs
 dybt nede fra Osens Taverne.
 En rød Magdalenefrisure
 står flammende blank som en Sol
 i gylden Kontrast imod Øjnenes
 blege, blå Staniol.

Kender du „Arbejdets Sol“?
 Se, Værtens blegfede Måne
 flyder i kynisk Ro,
 hvor tættest Tobaksskyer blåne.
 Og Værtten betænksomt smiler
 så blødmulet som en Kanin
 og skænker i Stilhed Miraklernes
 Vand, som skabtes til Vin.

Kender du „Arbejdets Sol“?
 Ej andre brændende Kloder
 ruller de blanke Hjul
 ad Baner, som Skorstene soder.
 Kun „Arbejdets Sol“ for en Slider!
 Kun Ølvædskens lunkne Pokal!
 Som Selskab Treenighedsdyrene:
 Grif, Vampyr og Sjakal.

PÅ TVANGEN

MIT Legems hvide Sne —
mit djævelsk røde Hår,
der blussed som en Fakkel
i en snedækt Bryllupsgård,
hvor Bruden blev belejret
og hver en Nat besejret,
hvor Bryllupper blev fejret
med evigt samme Brud
i hvidt-rødt Bryllupsskrud,
hvor der var tusind Gæster;
hver kom og gik sin Vej,
og hver var klædt som Brudgom,
og Bruden det var mig.

Ak, Sneens skønne Tid
 og Faklens røde Tid
 er svundet for en Måned
 med dens Slæb og med dens Slid;
 thi Politiet jog mig
 og plaged mig og tog mig
 og ind på Tvangen drog mig
 at lære mig lidt Flid
 en lille Måneds Tid;
 men hvide Snefnug flagre
 og blænde just, fordi
 de aldrig lærte Alvor
 og aldrig hængte i.

Mit Legems hvide Sne —
 Hvad hjælper Marmorhud,
 når Marmorkroppen vikles
 i en stribet Vadmelsklud?

Hvad hjælper Halsens Hvidhed
 og Brystets runde Blidhed
 bag Slaveklunsets Stridhed,
 hvad Blodets iltre Løb
 i kommunale Svøb?

Min Krop er hvid og yppig,
 bør flagre, flyve, fly
 i Tyll og lyse Tåger
 som en erotisk Sky.

Mit djævelsk røde Hår —
 Nu falmer Faklens Glød,
 og kun en enkelt Lue
 bliver tangofarvet rød.

Nu slukkes hver en Fakkel,
 hvert Gyldentråds-Mirakkel,
 og kun en lille Stakkel
 går rundt i Tvangens Gård
 med askefarvet Hår.
 En Plet af fordums Farve,
 så stor som en Oblat,
 er som en halvvejs modnet
 og halvvejs rød Tomat.

Mit Legems hvide Sne —
 mit djævelsk røde Hår!
 Hvor er de viltre Syner?
 Hvor er Festen fra i Går?

Ak, Gaderne, jeg trak i,
 og Nætterne med Snak i,
 med Røg af Papadaki,
 min Yndlingscigaret,
 er borte, ja komplet!
 Og Skørterne af Silke?
 Ak, Silke var min Lyst!
 Jeg ejer kun en Sløjfe,
 som gemmes på mit Bryst.

Min Silkesløjfes Glød
er rød, er stærk, er vild
og ulmer bag min Vadmel
som en underfundig Ild.

Den er så ganske lille,
men larmer i det stille;
den er et ensomt Gilde,
hvor Silke bliver ødt,
et Orgie i rødt;
thi Kvinders kildne Sjæle
må dø i Vadmels Dragt,
men vågner i Ekstase
ved Silkesløjfens Pragt.

PORTRÆT

PÅ sin svangre og bugnende Mave
hun slæbte, den herlige Tøs,
og Håret var gledet af Lave,
og Huden var plettet og løs.
Hun savlede evigt i Sødmælk
af Rædsel for kommende Smerte
og læned sig tjavset og angst til
den Mand, som for tidligt besnærte.

Og han, som for tidligt besnærte,
var Ridder af Nætternes Sjov,
af dem, der som Grønskolling lærte
sin Bys ubarmhertige Lov.
Og Loven er udlagt sålunde:
Tag til dig, tag kraftigt, tag fyldigt;
thi Tanken er Ungdommens Drabsmand,
og Livsmål er ret ligegyldigt.

Han var Helt, men gik helst uden Flipper.
Hans Heltemund rørte ej Vand,
hans Stamtræ var Racen, som vipper
derude på Samfundets Rand,
som elsker Slagsmål og Kvinder,
Politifløjt og evig Forandring,
som elsker den solgyldne Kæfert,
en Formiddags blissede Vandring.

DET BLOMSTRENDE SLAGSMÅL

DER sejler et grønt Billiard mellem Borde og Stole.
Det vugger i Tågernes Sø,
en sommergrøn Ø.
Der leges med Kugler, med elfenbenskinnende Sole,
og Solenes Gang
beherskes af Klang
fra Queue'r, som føres, stødes i Fest
af Guder i Skjorteærmer og Vest.

Og Drukkenskabs-Guder behersker den frodige Ø,
behersker Tobakstågers Elv,
men ikke sig selv.
Den ene almægtige langer den anden en Queue
og rammer hans Glas,
hvor Almagt har Plads,
og Riget og Magten, skabte i Rus,
er styrtet med Glassets Kvasen i Grus.

Der flammer en Himmel i rasende hvidt for hans Øjne,
 som svinges et glødende Sværd
 i tågeblåt Vejr.

Han glatter de Krøller, som ned over Panden er strøgne
 mod Øjnenes Bryn
 og som i et Syn
 han ser, at den andens Næse er rød,
 at rødt er et Mål for Boxerens Stød.

Han slår, — og en Valmue breder sin blødende Krone
 og kysser den vinrøde Mund
 med Kronbladets Rund
 og blusser af Varme mod Bleghedens snehvide Tone.
 Se Valmuens Blod!
 I Sne har den Rod!
 Har Sommerens knuste Hjerte mon blødt
 og trods'er den Vintrens Hvidhed med rødt?

En Tumlen med Slag imod Arme og Næse og Bringe!
 Et Øje får dér sin Bekomst! —
 En Stedmoderblomst
 får foldet sig ud som i farvede, flydende Ringe
 mod Næse og Kind
 og hovner ham blind.
 En Stedmoderblomst i lilla og blåt
 står nænsomt lig Storstadsurter mod gråt.

I Guder! Nu blusser der Blomster, når I ikke hersker.
En større og vildere Gud,
hvis sælsomme Bud
er Farvernes Blomstring, når hidsigt I slås og I tærsker
ser Jubel og Pragt,
hvor I kun ser Mangel på Magt.

Er Herskeren ikke en grusom Vild,
der søger sin Skønhed i Blomsternes Ild?

FOLKEVISE

Og det var Arthur med blanke Laksko,
og det var Lørdag, og der var Bal,
og nogle dansed, og andre drak jo; *
thi det var Lørdag, og der var Bal.
Og Arthur sa': „Jah，“
og han sa': „Tjah,
jeg ka'tte gøre for det, ka' jeg vel.“

Og så en Pige i noget lilla,
og så en Søster i noget drapt;
og dette Syn blev jo Arthur vild a';
thi det var Satans som de var skabt.
Og Arthur sa': „Jah,“
og han sa': „Tjah,
jeg ka'tte gøre for det, ka' jeg vel.“

Og han spenderede en Masse Banco
på lille, lilla Olivia.
De dansed One-Step og Lørdags-Tango
og andre Danse fra Bolivia.
Og Arthur sa': „Jah,“
og han sa': „Tjah,
jeg ka'tte gøre for det, ka' jeg vel.“

Og det blev Nattakst med Bilen hjemad,
og det blev Nattakst for Kys og Klap,
og da så Søndagen lunte fremad,
var Mønten rullet og Arthur slap.
Men Arthur sa': „Jah,“
og han sa': „Tjah,
jeg ka'tte gøre for det, ka' jeg vel.“

En skønne Morgen i en Toiletspand
fandt en Fru Sørensen et Barnelig.
Den lille lilla holdt såre slet Stand
mod Krydsforhør fra vort Politi.
Men Arthur sa': „Jah,“
og han sa': „Tjah,
jeg ka'tte gøre for det, ka' jeg vel.“

Og det var Arthur med blanke Laksko,
og det var Lørdag, og der var Bal,
og nogle dansed, og andre drak jo;
thi det var Lørdag, og der var Bal.
Og Arthur sa': „Jah,“
og han sa': „Tjah,
jeg ka'tte gøre for det, ka' jeg vel.“

HANS HØJHED

MED Poser af laskede Kinder
som et Afkom af Buldogge-Æt,
med kuglede Øjne, som rinder
og skinner af Længsel mod Kvinder,
damper i Brunst en Alfons-Majestæt.
Han nipper af Whisky i smålige Drag.
Han er ikke fordrukken.
Hans Glæde er indeklemt lummer og svag
som en Indsø andemads-muggen.
Det er Dødvandets Glæde, men Glæden har Smerter,
og derfor er Munden fortrukken.

Han åbner de tykke og røde Læber
i blødt og ugideligt Drag,
mens Tanken og Attråen kælent sig klæber
om Barpigens Lænder og Barpigens Bag.

Der svømmer en Tuborg-Reklame
i en Brådsø af druknende Dis
fra Golden Shag, Bird's Eye infame;
et Skilt med en ølfager Dame
kæmper mod Shag og forrøget Forlis.

Et Skumsprøjt så pulsende Fanden i Vold,
 hvor kun eet er en Klippe,
 Alfonsens forstenede Fjæs, en Trold
 i „De fire Årstider“s Kippe.
 Han er Lastens forbarkede Træ, er en Klippe,
 som Brændingen ikke kan vippe.

Han hører Skraben af Stole og ilsomme Skridt
 og Stødet af Queue'n mod Baller.
 På Bordet står Øller og små, bitte Glas Akvavit
 blufærdigt som Liljekonvaller.

Han tænker,
 han tænder en ny Cigaret,
 han grubler,
 han graver en fredlys Plet
 i Livets og Ukrudtets Have.
 Han mumler,
 han mønstrar sin Sixpence-Kasket,
 han drømmer,
 han drages mod sollys Plet
 i en Gård med en Rad Retirader
 med Beton og med Brandmursfacader.
 Han drømmer sig selv af Lave;
 thi Livet er Ukrudtets Have.

Han døser,
er melodramatisk og øm,
han drikker,
han driver i blødsøden Drøm,
mens Mindernes Dugg, den rinde.
Han luder,
han laber af Whiskyens Strøm,
han gaber,
han gaber sig Kæben øm:
For Satan! Hvad lindrer et Minde?
Jeg skal smadre den én i Facaden!
Jeg mindes jo kun, at jeg vaded i Blinde,
og at der kom Pløre på Livsfarveladen.

LANDET ATLANTIS

Et Symbol.

VERDEN er blevet chaotisk påny.
Påny intonéres med heftige Klange.
Bort, Sycophanter! Og bort, Parasitter!
Og bort I, som knælende hylder de *mange*!
Og Kandis-Tenoren forstummer — — —
Hør Agitatorens Sange!

Hæs er hans Mæle. Med sprængende rødt
ses Læberne flamme bag skægsorte Flige.
Hør, hvor han brøler om Landet Atlantis,
om Ungdom, om Kraft og om aldrig at vige,
at først gennem Landet Atlantis
når vi til Skønhedens Rige.

Skøn som en sonderskudt Banegård er
vor Ungdom, vor Kraft, vore vilde Idéer,
skøn som Revolverens isgrønne Stjerne,
der fødes i Nuet med smældende Véer
på Ruden i Revolutionens
skingrende Glasklangs-Caféer.

Rødt er Kupéernes flunsede Plyds,
 som vajer i Vimpler på Vildskabens Farter.
 Postbudets Frakker er gode som Faner.
 Lakajers Kavajer er tunge Standarter,
 der åbner sig blodigt i Vinden.
 Held vore Fane-Bastarder!

Kampen skal vindes med rustent Gevær,
 Gardinstænger, Daggerter, Brosten i Blokke.
 Sejren skal fejres med grelle Fanfarer
 på Blikgrammofoner og Mækemands Klokke,
 og Messingtrompeter skal høres
 suppende kalde og lokke.

Landet Atlantis, vi længes imod,
 har blanke Geværpyramider på Gaden.
 Bålene blafrer for Gydens Soldater,
 som hungrige læner sig op mod Facaden
 og af Hermetik-Dåser hugger
 slugvorne til sig af Maden.

Gaderne gaber, og Blæst hujer hvast
 og danner sig Nøglehuls-Fløjter og hviner
 dødningeagtigt de Benpipe-Valse,
 der danses ved Fester i Huses Ruiner,
 mens Vinduers smadrede Ruder
 kranie-ironiske griner.

Bålene kaster uroligt et Skær
af Brand og af Blod imod Huse og Skure.
Blikdåser blinker med Lågene krænget,
Avisstumper klæbes af Blæsten mod Mure.
En Kniv bliver hvæsset mod Sporvogns-
Skinnernes stålblanke Fure.

Sådan er Længselens Land, Atlantis,
hvor alle harmoniske Fordomme svigter,
Farverne sprænges, og Formernes sprænges,
og Skønheden skabes af grelle Konflikter.
I Chaos jeg løfter min Bøsse
mod Skønhedens Stjerne og sigter.

GLÆDERNES APOSTEL

DIN gamle Smoking skinner
— du Jassy-Bandy-Mester!
men hver en blankslidt Albu er
for dig det pure Sølv.
Og Silkeforets Spil er
et gnidende Orchester;
hvad gør det så, at Lommerne
er sønderædt af Møl.

Din Tegnebog er slunken
— du Kyssenes Forædler!
den gaber tomt, den klaprer tomt,
før Festen er begyndt;
men Silkeforet knitrer
som nye Pengesedler
og bilder Tegnebogen ind,
at den er fyldt med Mønt.

Dit Slips er bolsjevik-rødt
 — du selv var aldrig länket!
 men Fyrstevesten dæmmer op
 mod Slipsets Oprørsflod.
 Med røde, franske Liljer
 er Vesten overstænket,
 som om Bourbonnerætlingen
 har nyst lidt Næseblod.

Din Messingkæde klirrer
 — du springske Proletarlax!
 og dens Forgyldning lyver om,
 at du er fri for Gæld;
 thi Uret er formøblet
 medsamt din ny Cigarsax,
 og Kæden hænger tøjlet ved
 et sølvblåt Sildeskæl.

De violette Strømper
 — du Helt af nye Vrikke!
 de hvirvler rundt med gule Lyn
 i Mønstres sære Rids;
 dog Lynet koncentreres
 af Glans fra Kvinders Blikke
 og Glans fra Festens Lamper i
 din Lakskos blanke Spids.

Din Smagløshed fortryller,
— du spraglede Barbargud!
du gnistrer midt i Pjalterne
af Silke, Sølv og Guld.
Og Kvinden, sort og sminket
og med en grel Tartarklud,
vil knæle ned og bede Gud
om Silke, Sølv og Guld.

VIOLSÆLGERSKEN

A K, du kom på sagte Sko,
og med sagte Tiggerord
krænked du din egen Stolthed,
så at jeg blev bred og stor.

Kvinde! Fik på Tiggergang
al din Stolthed sin Bekomst,
eller ranked den sig op ad
en Viols forslidte Blomst,

som du bønligt rakte frem
klædt i Sølvpapirets Svøb
for at vise, at du vilde
tjene Mønt ved Salg og Køb.

Lygten som en hvas Betjent
mønstrede dit Tiggerblik,
mens den blinkede gemyltigt
til mit Øje, blankt af Drik.

Lygten skinned embedsstreng
på din slidte, grå Jacket,
men den sendte flotte Stråler
til en Dans på min Lorgnet.

Kvinde! Lygten var dig streng,
holdt en ubarmhjertig Dom,
røbede, hvorhen du vandred,
og for hvad du flakked om;

men den pilled dog galant
ved det blanke Staniol,
som var viklet rundt om Stænglen
på din fattige Viol.

Faldt en Sølvmønt i din Hånd,
eller var det Stjerneskud,
som fra dybe Himle styrted
på en ødsel Skabers Bud?

Nej, det var en ussel Slant,
som i Hånden blev til Is,
og som straks jeg slynged fra mig
for at glemme dit Forlis.

Og jeg vraged din Viol,
og din Stolthed vraged jeg.
Senere jeg savned Blomsten
på min blomsterløse Vej.

MORGEN

I en klar Septembermorgen,
hvor en strammet Himmel knitred
som en blå og kølig Silke,
der mod hvide Toner sitred,
og et Hus med en forvitred
Mur fik smældet røde Tegl
imod Himmelblåets Spejl,
så at Farven klangfast glitred,

og en kold Decembermorgen,
hvor en Frost i Luften klingred
og med Isens tynde Tråde
over hver en Vandpyt fingred,
hvor en Lyd metallisk slingred,
når en Mælkespand gav Klang,
eller Sporvognshjulet sang,
mens det vildt i Kurven skingred,

og en martskold, sludfuld Morgen,
 når i Regnens mørke Stræde
 Lygteamen bar en Række
 blanke Dråbers Perlekæde,
 og Eranthis' gule Glæde
 i et Vindu blinked lunt
 som en Gnist mod skjoldet brunt
 på Facaden, mørk af Væde,

og en sølvbleg Junimorgen,
 når de tunge Grene vugged
 som et blødt og yppigt Leje,
 hvor en Nat mod Dagen sukked,
 og når Solsortsfløjtet dukked
 op fra Sommernattens Bund
 og i Solens første Stund
 imod Strålens Kærtegn klukked,

hørtes Mælkedrengens Fløjten
 pifte mellem stramme Læber,
 mens han larmed med en Blikspand
 og med tunge Træskoslæber,
 mens han sparkede til Franskbrød,
 Snegle, Boller, Flødepotter,
 som af Bageren var stillet
 ned på Trappegangens Måtter,

og hans Øjne, som var skjulte
 af Kaskettens store Skygge,
 spejdede og fik et Skær af
 Hjemmets morgenvågne Hygge,
 hvor en ensom Lampe trængte
 Mørket op i Trappekrogen
 og med Frue-Myndighed
 skelede til Regnskabsbogen.

Vognen, som på gult bar malet
 grønne Blade, røde Kløver,
 sendte ham til alle Døre
 som Forretningssansens Støver:
 En Pot skummet til den gale
 Kælling, hende med Kreditten,
 og en halv Pot sød til Hexen,
 femte Sal i Nummer nitten!

Sommermorgner, Vintermorgner
 Klink mod Rendestenens Kanter
 af de rådne Drikkepenge,
 Messingknapper, Disser, Janter.
 Det blev Snek! Gu' blev det ej!
 Een på Tæven! Een i Nakken!
 Så til Helved! Mønten rulled
 ned til Helved i Kloakken.

Mælkedreng! Du ligned disse
dagsky, mørkedrukne Dværge,
som fortumlet vælted ud af
høje, grå Kaserners Bjerge
og før om i Dværgedragt:
stor Kasket og stribet Bluse,
for at hamre og at spøge
i de morgengnavne Huse.

Mælkedreng! Du ejed Gydens
kyniske og hundske Frækhed
parret med den åbne Gades
asfalt-lette, raske Kækhed,
og du trængte ind i Søvnens
lune, lysegrå Kvartér
som et Sendebud fra Travlhed,
som en Dagens Pionér.

MIDDAG

NED gennem Gaden, som gik i en Bue
og slynged Trafikken ud på en Plads,
lyste de hvide Facaders Lue,
brændte de tusinde Ruder og Glas.
Hen over mørke Mure sprang
Solen fra Ruderne ned på Markisen,
rislede ned ad det skråt spændte Tøj
og drypped på Fortovsflisen.

Asfalten flammed af Sted med Trafikken,
med Cykler, med Biler. Af Sted! Af Sted!
Gammel og gul og gnaven stod Krikken
og stemte sin Ende mod Færdselens Skred.
„Hej, kan du ræbbe dig, fjottede Kusk!
Giv den for Satan som Satan på To'sken!“
Og som en Skygge det flimred forbi:
det var en Dreng fra Kiosken.

Egerne gnistred, og Fælgene suste,
 og Klokken gav Klang og hidlige Skrald.
 Latteren højt imod Himmelens bruste,
 når der var godt med Punktéringers Knald.
 Kællingen, som i Trafikken blev stiv,
 slaget af Rædsel, blev rædsomt besudlet.
 „Fanden til Møjtrammer! Skimlede Siv!“
 Skældsord og Eder sprudled.

Nu var der fri Bane, god Bane, glat Bane,
 Asfalten ryddet for Vogne og Folk.
 Fjærnt durret Larmen i gammel og mat Vane,
 Sporvognen skingred som Skrab med en Dolk.
 Så blev der Spurt på og Sus på og Fart på.
 Gummien hujed langs Asfaltens Flade
 Vrikkende jolled den lille Kioskdreng,
 en Skygge mod Solens Facade.

Skyggen var hastig og flimred på Baggrund
 af spraglede Skilte i gult og i blåt,
 Skilte så røde som Dannebrogs Flagbund.
 Skilte så røde som Kød, der er råt,
 Skilte i gult som en mat Citron,
 Skilte i bladgrønt og Skilte i okker,
 Skilte som Ferskner og Skilte som Lax
 og Skilte som bare Pokker.

Så var der Flammer af grelle Plakater,
der blaafred fra Søjle, fra Rækværk og Hus.
Farver og Former fra Vildskabens Krater
skummed om Drengen i spraglede Sus:
Laxrøde Kvinder, som dumper i grønt!
Solgule Heste, som græsser Zinnober!
Kærlighed set i et Flaskeskår,
og Flaner i lakerede Rober!

Middagen skyller med Farver og Steje
som sejlende Floder. Af Sted! Af Sted!
Husene ranker sig ligesom Høje,
og Lygter står magre ved Flodernes Bred.
Skilte, Plakater og Opslag i Blomst:
Solsikker, Valmuer, Roser, Ranunkler.
Midt i det hele en næbet Kioskdreng,
hvis Hjærne i Middagen funkler.

AFTEN

HOV! Piccolo! Piccolo! Hurtigt!
Det klirrer og kimer og ringer,
og Piccolo lytter med Øren
så store som Flaggermusvinger.
Han fanger hver Ordre i Larmen:
Violiner og Violoncel!
og Øjnene flimrer og fanger
i Farten et flammende Væld.

I Festernes Lysvæld han blinker
med tusinde nyfigne Øjne,
som stirrer i barnlig Forundring
på Kvindernes spraglede Løgne,
på Stene, der gnitrer og flitrer
mod snehvid — nej, pudderhvid Barm,
på Kniplinger, Sløjfer og Frynsler,
der kildrer en dito-hvid Arm.

De tusinde nyfigne Øjne
 er blanke, er gule på Jakken:
 det er Knapper og Knapper og Knapper
 på Maven, på Brystet, i Nakken.
 Ak, Piccolo! Tusinde Øjne,
 som ser, og som blændes af alt,
 er fem hundred Gange for meget
 for sådan en spinkel Gestalt.

Ak, Piccolo! Fejer en Kvinde
 forbi dig med Skørter, forfløjne
 og blæsende hvidt, gult og grønt, blåt,
 så luk dine tusinde Øjne;
 men ønsker du dig at beruses
 af hende, som sejler forbi,
 så luk kun de ni hundred ni og
 halvfems og et halvt Øje i.

Men hugger en Herre sig fremad
 i Whiskyens stormgule Bølger,
 så holder du Øjnene åbne
 og bukker og stirrer og følger;
 thi Ruten på Whiskyens Have
 går ofte i Zig og i Zag,
 og styres mod Valparaïso,
 så landes der i Umanak,

Se, Herren er stor som en Skude.
Det stivede Bryst er som Stavnen,
der braser med kongelig Bredde
af Sted mod Servérings-Havnen.

Se, kalkhvide Skrænter går langs med
en blodrød og indsnævret Fjord,
der er som den højrøde Løber
igennem en hvid Korridor!

Ak Piccolo! Gulhåret står du
med natblege Blikke og glaner
mod Gæsternes vinrøde Kinder,
mod Gæsternes Blod-Tulipaner,
og du er en lille Eranthis
og lyser så gul, ung, veg,
og du er af Vinterens Gække
og lyser så hvid, skær, bleg.

TIL TEGNEREN ANTON HANSEN

I SPLANTER hvæsser de knivskarpe Stængler og Blade
og ranker sig skærende op ad de frysende Stakler,
fattige Træer med Hændernes døende Rakler
og Stammernes knortede Bukser i Frosthavens Gade.

Isplanter dolker sig frem i en smertefræk Bue
til Hjerternes Blod for at blusse i blomstrende Lue.

Husene sænker som Hænder de blege Facader
til Værn for de arme, der spiddes af Isblomstens Dolke.
Rudernes glansløse Blik skal i Stumhed fortolke,
at Hjertet er dødt i de fattigdomsgulnede Gader.

Husene stirrer med Ruderne tomme for Hjerte,
men sænker dog Hånden med Ynk i en tillært Gebærde.

Rødt flammer op! Er det Blod? Er det Oprørets Fane,
der føres i fejende Blæst gennem fattige Gader?
Grønt ætser frem som et spottende Forår, der lader,
som om man lidt Liv i det giftige grønne kan ane.

Rødt flammer hadefuld op som i vilde Protester;
men grønt ætser skadefuld frem som ved giftige Fester.

SOM EN CLOWN — —

SOM en Clown, der har malet med hvidt og med sort
sit Ansigt i to Hemisphærer,
er vor komiske Jord, når den hvirvler sig bort
og ødsler det Liv, som den nærer.
Når et Støvgran i Solen sin myggevilde Dans
så ørkesløst flagrende træder,
så flettes behændigt en svingende Krans
af Letsindets hoppende Glæder.

Når så dystert I nages af ukæmpet Strid
og frygter for Sygdom i Larmen,
slår I Vinduet op for den vandrende Tid
og daser med Solskin i Karmen.
Og hvis Verden er fladere end flat, hvad den er,
og snævert forslidt Perspektivet,
og hvis Solen alene har Gnist, som har Værd,
vi åbner for Solen og Livet.

Og når Foråret kommer, skal skingrende Flejt
gå hvislende ud over Gader.
Det skal flamme med Latter og Vid i et Sprøjt
af rødt, blåt og gult i Kaskader.
Hvis I tøver, skal jeg være Mestersvendsknægt
mod blånende, sollange Højder,
og pifte med Fingre i Munden så frækts,
så grelt som en Mælkedreng fløjter.

Og vi håber forvist, at en lattermild Gud
har Kloderne i sine Hænder
og kan elske os højest i Brylluppets Skrud,
når Flammen i Nætterne brænder.
Ja, så tager vi gerne vore hvide Klæder på
og plukker af Palmernes Grene
og vandrer mod Himlen, som *vi* kan forstå
på Torne og flintede Stene.

EN PURPURPRIK

J EG er så lykkelig i Dag,
jeg går i Glædesdille;
thi Himlen er så stor og blå,
at Hjertet bliver lille.

I Dag er jeg så dejligt fri
for Reflexionens Tandbid,
er kun en lille Delirist,
en Purpurpri af Vanvid.

DE RØDE FLAG

HVOR Byen dog stritter med røde Flag
mod gylden og vandrende Sommerdag;
der går som et Pust af uventet Glæde
langs Husenes stejle og myldrende Kæde
af lyse, fordrømte Façader.

Og Flagene svajer i Vinden blødt
med Firkant ved Firkant og rødt ved rødt.
De knalder med Farver mod lyse Himle,
med Overgangstoner af lilla, der vrimle
som Skygger mod blånende Højder.

I Middagens skyggeførlest Stad
er larmende Faner i Rad på Rad,
er Lyspletter, Flimren af blanke Stokke
og Sol over Kvinder, som dansende lokke
med Støvlernes musegrå Skafter.

Den roligste Gade har ophængt Flag
på skrål fra et Vindu, på skrål fra Tag.
Dér vajer de henover stille Vogne,
hvor Hestene bejet med Mulerne dovne
og ønsker sig Havre for Faner.

CHRYSANTEMUM

DISSE Tankespring blev fostret
af en vandklar Akvavit,
der en Nat i Hjerneblostret
tog sig Plads som Parasit.

I mit Knaphul hang en pjaltet
og forslidt Chrysantemum.
Stilken hang og hinked, halted,
og dens Blomst var mut og stum.

I Chrysantemum forviklet
løber Tanken vildført om,
bliver spottet, bliver stiklet,
ser sig gal og ser sig tom.

En Forvirring hvide Trævler
kuglet i en Silkekklump.
Hvor I ævler, hvor I vrævler,
Trævler på en Stilkestump!

Reflexionens dybe Sjæle
 har nøjagtigt samme Form,
 Paradoxets viltre Mæle
 samme Friskhed, skønt abnorm.

Hvilken Sol af lange Flige!
 Hvilken uforstået Sang!
 Kun i Havet findes slige
 Trævleblomster: Blæretang.

Kun i Hjernen findes sligt et
 sindsforvirret Fænomen.
 Linjens Renhed blev fordigtet
 af en Skaber-Saracén.

Jeg er selv en sådan Skaber
 af en digterisk Kardæsk.
 Linjens Renhed efterabrer
 helst jeg i en Arabesk.

Ja, jeg kaster hen i Klatter
 det, som andre pensler ud.
 Klatten andagtsfuld jeg skatter.
 Dette er det første Bud.

Og med Håndværkssvende-Latter
hamres Digtets Svejsning til.
Hammerslagene jeg glatter
med et cisléret Smil.

Om Chrysantemumen kredser
Tanken sig, går ind og ud,
hvirvler vildt med Hypoteser.
Dette er det andet Bud!

Ak, jeg fandt i Blomstens Kroge
altfor mange store Bud.
Den er blot en Pjalters Tåge.
Den er Drømmen om en Klud.

En Chrysantemum afplukket
er et blomsterhvidt Symbol
på min Hjærne, blidt indvugget
af en djævelsk Alkohol.

EN VISE
OM
MIKROSKOPISKE DRANKERE

I Solskin ser man svirrende
svir-svar-svirrende
Atomer irriterende
i hid sig Myggedans.
Og Støvets allermindste Fnug
i Striben gyldne gnistrer.
Det fik de ud af Solskinsdruk.
Før var de grå Filistrer.
De drikker af de dirrende
dir-dar-dirrende
og svirrende, forvirrende
for-vir-var-virrende
Solstråler i en Dans.

Der kommer Myren krybende
 krib-krab-krybende
 i Skønhed sig fordybende,
 for den er blevet fuld.
 Når man har malket Bladlus-Kører,
 så det i Munden stripped',
 og Yveren gav god Likør,
 så Hjernens Celler vipped',
 så kommer man jo krybende
 krib-krab-krybende
 i Skønhed sig fordybende
 for-dib-dab-dybende,
 for så er man jo fuld.

I Tropper hopper Lopperne
 Lip-Lap-Lopperne
 med Blod på Sugekopperne
 og Kroppen kandisbrun.
 De pimper Blodets tykke Vin,
 som Men'sket har i Kroppen;
 det tynger mer end Vin fra Rhin
 og stimulerer Loppen;
 og Dyret kommer sejlende
 si-sa-sejlende
 og frygter ej for Neglene
 for Ni-Na-Neglene.
 Den tror, den er immun.

Dér flyver Bien summende
 sim-sam-summende;
 det virker helt fordummende
 at høre dette Surr.
 På Kejserliljens Flammestol
 den tumled' rundt beruset.
 Hos den pikante Natviol
 den nipped' småt af Kruset;
 men denne Honning gærende
 gir-gar-gærende,
 den syder så fortærende
 for-tir-tar-tærende,
 at Hjernen går i Surr.

Her kommer jeg nu syngende
 sing-sang-syngende.
 Det virker så foryngende
 at synge om sig selv.
 Hos Værtens, Solskin-Sørensen,
 har jeg i Vine forsket;
 dog stop med Rusen, førend den
 blir flommende og torsket
 Her kommer jeg nu gyngende
 ging-gang-gyngende
 med Klangtenor besyngende
 be-sing-sang-syngende
 mig selv, mig selv, mig selv.

LANDSKNÆGTVISE

DER stråled hist i Schwaben
en By med hundred Tårne,
med hundred tyve Tårne
og Kobbertag som Græs,
med lækre Kvinde-Gæs
og Guld i tusind Læs.
En By med hundred Tårne,
hvor Guldet stod i Hæs.

Der leved hist i Schwaben
en Mand med tusind Knægte,
med tusind Lansekñægte;
men Pengene var Nul.
Man kan ej blive fuld,
når man har Nul af Guld,
og tusind Lansekñægte
må tøjles med lidt Guld.

Man kæmped hist i Schwaben,
 og Byen faldt han over
 med skramlende Kartover,
 og Muren blev berendt,
 og Byen endevendt
 og Rådet indebrændt.
 Med skramlende Kartover
 blev Folk til Holved sendt.

Der stråled hist i Schwaben
 en By med hundred Tårne,
 med hundred Kirketårne
 for Kristus enebårn.
 En Brand i hvert et Tårn
 som aldrig set tilforn.
 Men der de drog fra Byen,
 så var der intet Tårn.

De fandt i Michaelsklostret
 en Masse Kassematter;
 de fandt i Kassematter
 en Masse Kassér Guld,
 Sct. Michaels-Bøtten fuld
 af Munkevin og Guld;
 men der de drog fra Byen,
 så var der intet Guld.

De fandt i snævre Gyder
en Hoben smækre Tøse,
en Hoben lækre Tøse,
og så var Fanden løs.
Hver Lansekægt, som frøs,
blev hed af Brand og Tøs.
Men der de drog fra Byen,
så var der ingen Tøs.

Og der de drog fra Byen,
som havde hundred Tårne,
ja hundred tyve Tårne,
så var der intet Tårn,
så var der intet Guld,
så var der ingen Tøs;
og der de drog fra Byen,
så var der ingen By.

FILOGISK KÆRLIGHED

VERLIEBEN er et Verbum,
som jeg har lært i Tysk;
men man kan ikke lære det,
hvis man er altfor kysk.

Verlieben er et Verbum;
men Bøjningen er svag.
Man lærer det ved Nattetid,
men glemmer det ved Dag.

Nu er det Morgentimen
med Sol på hvert et Tag,
og hver en Nattesviretøs
er ved at sakke bag,

ja, alle Nattens Piger
med Skørters brede Flag.
Verlieben er et Verbum;
man glemmer det ved Dag.

De lange Bumlenætter,
 Natskygge-Erotik,
 kan ofte slå mig svare Brist
 i Hjertets Mekanik.

Fra Himlens Vindu hænger
 nu Solens gule Klud,
 og Morgenvinden, frisk som Vand,
 skal grundigt lufte ud.

Luft ud! Luft ud! Hun var kun
 en lille Slumretøs,
 og det var klart, at Trofasthed
 hos hende var porøs.

Hos mig blev det til Elskov.
 For hende var det Fag.
 Verlieben er et Verbum;
 men Bøjningen er svag.

Nu sætter jeg mig roligt
 og læser kønsløst Sprog.
 Slå Glosen op i et Par Døgn
 skal gøre tør og klog;

thi Facta er som Rensning
for stemningspløret Aand.
Der findes megen Helse i
et engelsk Lexicon.

Jeg læser gerne Engelsk.
Det Sprog har intet Køn.
Men læste jeg for meget Tysk,
det endte med en Søn.

Jeg læser altid Engelsk —
Det Sprog har intet Køn —
og læser nu så sjældent Tysk,
så jeg får ingen Søn.

VORDINGBORG
DENS GÅS OG GÆS TILEGNET

PÅ Gåsetårnet satte
Kong Valdemar en Gås;
den skreg sin Hån mod Hansa
op fra sin gyldne Krås.
Jeg vrider Gåsehalsen,
så at den nedad skriger,
sin Hån mod hele Byen
med dumme, tynde Piger.

Det var ved Sommertide
på een og samme Dag,
jeg led hos Byens Piger
tre store Nederlag.
Den ene blev mig ranet.
Den anden var for doven.
Den tredje var forlovet
med én i Kirkeskoven.

Men han i Kirkeskoven
var Musiker og tyk.
Han spilled, så det dikked
i hver en Pigeryg.
Han spilled Kaprioler
på Violinens Quint;
det var som kildne Fingre,
der famler frækt og blindt.

Men hvad? Det sagtner stille.
I Sindet blir det lindt.
Et Pigenavn jeg mindes,
som rimer sig på Quint.
Den By med dybe Haver,
dens Piger tilgir jeg
og vrider Gåsehalsen
mod Syd den gamle Vej.

PARKEN

NATTEN er så elskovslun.
Parken sværmer med Eroter.
Piger går på spidse Sko,
Mandfolk går på store Poter:
Klipklap, klubklub, spidse Sko,
store Poter, to og to.

Ad en asfalteret Gang
jages der i brunstigt Tempo.
Mørket kryber frem fra Busk
dæmpet for at skjule dem — to.
Dem to? Hvem to? Ingen ved.
Der er Elskovsdunkelhed.

Parken hvælver tungt sit Løv.
Hvidt mod sort i Mørket klemmes.
Hvad der siges, ved man ej.
Vides det, så skal det glemmes.
Glemmes, gemmes. Gammelt Ord.
Det betyder ikke Spor.

Klokken elve lukkes der
med de store Portes Gitter.
Ønske må de hvide Sko
at de aldrig gik på Flitter.
Løvet suser blødt i Moll.
Fanget er Erot og Trold.

HUMØR

I Dag er jeg en Mand
med en vældig Frakke på,
og vistnok lidt for skrå
har jeg sat min Bulehat,
og min Sjæl er elskovsåben
for de lysegule små,
for de vissentgrønne små
med de vilde, modne Munde og med Øjnes Lykkevåben,
som de sikkert burde gemme til i Nat.

Og Solskins-Katastrofer.
Og Luften gyldent blå.
Og Løv på må og få
om den gamle Hellig Gejst.
Og i Solfordærve går Skaren,
som med Paddehatte på
eller Strandtørklæder på
under viltre Dansepas vil vise Ben naivt-erfaren,
når i Glædesblæst de Skørterne har hejst.

Og du med skæve Hæle
 og end du med stridigt Hår
 i Brudeflokken går,
 hvis jeg råder — hvad jeg gør.
 Jeg gør ikke meget Væsen
 af de Fejler, som er små, —
 selv de Øjne falmet grå
 skal s'gu høre til de frelste. Jeg er ikke frelserkræsen.
 Jeg er blot en Mand i Frakke og Humør.

Med vindbespændte Skørter
 går I gladeligt på Vej,
 går tværs igennem mig
 med mit lune Lykkesind.
 Er I bløde under Hagen,
 har I Sommerfregner små,
 som vist aldrig skal forgå,
 vær kun bløde under Hagen, og jeg tager Jer som Dagen
 og som Natten og som Året, som jeg alle byder ind.

LØSE RYTMER
TIL MIN VEN EMIL BØNNELYCKE. (1915.)

En lykkelig Tid og et Stemningers Hazard,
da vor Indsats var alt og Gevinsten i det blå,
da vi ved en hjemlig Whisky og en lunende Cigar
gik ad alle vilde Veje, hvor de unge kun kan gå,
da vi diskuterede og svælgede Tobak
med Røgens Arabesker i Rytmer til vor Snak.

Sorgløse som Giganter lod vi Hoben slentre frem
ad fortærskede Baner, som vi ikke selv gad gå;
thi vi ejed ikke Længselen mod sikkert at gå hjem;
men vi lod i spraglet Dille os hjertensgerne flå,
når vi blot fik Lov at synge et lysteligt Refrain
til Ægtepagtens Love om at dele fælles Seng.

Men jeg er blevet gammel og filologisk mæt
det År eller to, som er gået siden sidst,
siden sidste Gang vi mødtes og sprælsk, spendabel let
gik ad alle vilde Veje, som vist endte på din Kvist;
men sidenhen er Bunden på Tønden slæet ud
og nysselige Facta vældet ud som Vand fra Tuds.

Min Gud, hvor dog Verden er ganske ligetil;
thi den herlige Sol går jo bare op og ned,
og de Hunde går på fire Ben, og Flammer kaldes Ild,
og Filipenser tyder på for lidt af Kærlighed.

3 op og 1 i Mente og så et Pust Tobak
med Røgens Arabesker og så videre . . .

Jo Tak!

MIN PIBE

J EG er kun en lille Digter,
halvt en Tænker, halvt en Nar,
elsker meget store Frakker,
store Hatte, stor Cigar.

Skæbnen gav mig store Frakker,
stak mig også en Cigar;
men hvad angår heftig Elskov
holdt den mig s'gu slemt for Nar.

Jeg går gerne ud i Natten
for at lufte gammelt Støv,
som har samlet sig i Hjernen
under Dagens Tyggen Drøv,

tænder mig en lille Pibe;
men når Vinden er for studs,
skærmer jeg med Hånden varsomt
om min Tændstiks lune Blus,

ser det slikke op ad Træet,
sender det et gnidret Smil,
suger så i hellig Andagt
af min Pibes Luftventil.

Skæbnen gav mig denne Pibe
og en mægtig god Ration
af Tobak som en Erstatning
for min Mangel på Passion.

TIL EN VEN

DU har de pudsigste Rynker,
som runder sig over dit Øje,
når du i dybsindigt Tungsind
dog inderligt kan dig fornøje.

Du har den anspændte Styrke,
som dirrer hver Nerve til Live;
men den forfinede Mathed
forflygtiges i det massive.

Og Sindets Stigen og Falden
vel stundom kan lægge dig øde;
men aldrig ørkesløst vil du
i synkende Stemning forbløde.

Jeg tror, at du kan forene
et Smil fra Rococcoens Hoffer
med Tankens ironiske Søgen
hos skeptiske, grå Filosoffer,

forene moderne Higen
mod Livets de tusind Facetter
med Livssynets dansende Ro på
de elskede, gamle Portrætter.

ATHEISTEN

HAN ryger så stille en Pibe,
når Dagen forbløder i Vest.
I Læ af affældige Rønner
han lunter for Aftenens Blæst.
Og Folk, som spejder bag Ruden,
ser Gløden mod Ansigtets Hud.
Hvorledes kan han føle Hvile?
Han kender jo ikke til Gud.

Det mørke, semitiske Ansigt
med Tankens skarpt optrukne Kant.
De følende Bogelskerfingre
på Vagt ved en gult Foliant.
I sort og folderig Kappe
han ses langs med Stræderne gå,
når en Dæmper er lagt over Larmen,
og Aftenen lukker sig blå.

Han dvæler med Piben i Hånden
 og stopper Tobakken til Rand,
 og Folk bag de sikrende Ruder
 besér den kulturyste Mand.
 Med Ro som Stjernernes Bane
 han vandrer i Sol som i Slud,
 så blid, men dog dirrende farlig;
 han kender jo ikke til Gud.

Og Folk bag de sikrende Ruder
 har Skræk for hans Ørken-Profil
 med skæve, sataniske Bryn og
 med underligt ridsede Smil;
 thi Livets talrige Prismen
 har sendt de krystalkolde Lyn,
 som splintrer i meningsløs Klarhed
 fra Læber og løftede Bryn.

Og Folk bag de sikrende Ruder
 foragter hans luntende Gang,
 men frygter hans bogtrætte Øjne,
 hans Latters ironiske Klang.
 De tror, det Hus, hvor han standser
 og stopper sin Pibe påny,
 vil mærkes af Døden og stirre
 med solblanke Ruder mod Gry.

Nu klimperer de atter Piano
med folkelig Bas og Diskant;
de så jo hans Kappe forsvinde
og Pibe og gul Foliant;
thi hvor Semitten har vandret,
går Borgerligheden i Stå,
som Græsset for Attilas Fødder
blev visne og afsvedne Strå.

Og atter den gavlede Gade
kan slumre i døsig Idyl,
og Folk bag de sikrende Ruder
gå ud under sommerhvid Hyld.
Og Juniaftenen hælder
bag Småhavers hviskende Skrud,
og Naboer ryger på Pibe
og føler sig hjemme hos Gud.

SKUMRING

MØRKET bliver tungt under Løvet,
og man glemmer Dagen, når den dør.
Endnu flakker glimtende Kastanjens
Blomster med en Flig af Dagens Slør.
Endnu kan vi ofre af Lykken
en rococcospinkel Drøm, men så Slut,
og vi stemmer derfor alle sagte Strenge,
spiller Vals et skumrende Minut.

Sagte Vindens Sus gennem Løvet
nusler melankolsk med ingenting.
På en nattedoven Himmel Månen
som en Fisk med Halen slår sit Sving.
Endnu lyser natblege Guder
i rococcospinkel Drøm gennem Lund,
eller mon det stadig glimter fra Kastanjens
Blomster, endnu glippende i Blund.

Gennem en Allé blafrer Kjoler,
flakker op og dør som Ild i Blæst.
Danser Livets Kvinder i de lyse
Dragter ved de døde Guders Fest?
Skygger formes hvide på Flugten
i rococcospinkel Drøm til en Då;
Dåen springer, splittes som til Hestemanker.
Fauner hvisler spodsk i hule Strå.

Fyrreträets tungt sorte Klatter
duver sagte frem som Ø ved Ø.
Poplen rager med en mager Odde
ud på Himlens månegustne Sø.
Toner der en Sang fra mit Hjerte?
Er rococcospinkle Drømme forløst?
Intet ved jeg. Fremmed er mig dette Mørke.
Nattens Guder smiler ominøst.

SKUMRINGSLEGENDE

AD Vejene rykker Træernes Hær
med sorte og truende Faner. —
En Ravn skriger hæst med sit brede Næb
og flakker ad vejløse Baner. —

Se, Poppelen drypper Bladenes Spyd,
og spidst borer gnistrende Ægge. —
En Natugle tuder fra Kirkeglug
for hjerteløst døde at vække. —

Og Bladenes Knive blinker som Regn
at myrde de vågnende Døde. —
En Nattergal hulker i dæmplet Ve
om Poppelens troløse Brøde.

Og Smerternes Glimt skal leve påny
for Døde i Dæmringens Tider. —
Så dræbes, så dødes hver Død påny,
og ikkun de Levende lider. —

Cypressernes Fingre strækkes i Sorg
mod Tusmørkets skyede Øde. —
En Flaggermus tegner i lydlos Flugt
sit Skumringskors over de Døde. —

TELEFONTRÅDE

DER er Sange, som aldrig kan fødes.
Deres Sjæl er den uskabte Form.
Deres Ord er det evige samme,
som kan synges, dog ej synges ud;
og selv om de evigt forødes,
kommer nye til Verden i Storm;
men de ny er de evige samme,
som skal synges, dog ej synges ud.

Instrumentet deroppe mod Himlen
kunde nynne, skønt manglende Bund,
kunde lulle hver hidsende Gåde
og hver virkende Hjerne i Blund.
Og Jaget i Tankernes Vrimmel,
deres Kamp for at formes i Ord
blev da stilnet af tyssende Tråde,
af det evige, vuggende Surr.

Telefonrâdes Net over Staden
har jeg aflokket Viser som Dreng,
og når Larmen af Vogne forstummed,
var der Sang af Metal i dets Streng.
Og Aftenens Luftning i Gaden
klimpred trist på en spæd Violin,
og det dirred som Skarer i Rummet
— nogle jagende Sjæle — som min.

TIL MIN VEN HELGE BANGSTED

NÆTTERNES Vandring gik frem og tilbage
som et Pendul. Det var Livets Sekund.
Vidste vi dengang, at det var en Gave,
som af den nattavse Gud blev os undt?
Vidste vi dengang, at Opvågningstimen
hvilde i Stilhed på Daglarmens Bund,
Timen, før Fugle slog Tungen til Kimen,
Timen, hvor Træer stod lodne i Blund.

Hinsides Jærnbanelinjen trak Dagen
hen over Træer en dæmringshvid Streg.
Dækkedes Natten af strålende Tæpper,
medens den udånded, lysende bleg?
Endnu lå Mørket og krøb langs med Roden
af den forsovede, knarvorne Tjørn,
tigged, sig Husly ved Tjørnehæks-Foden,
som var det Nattens forvildede Børn.

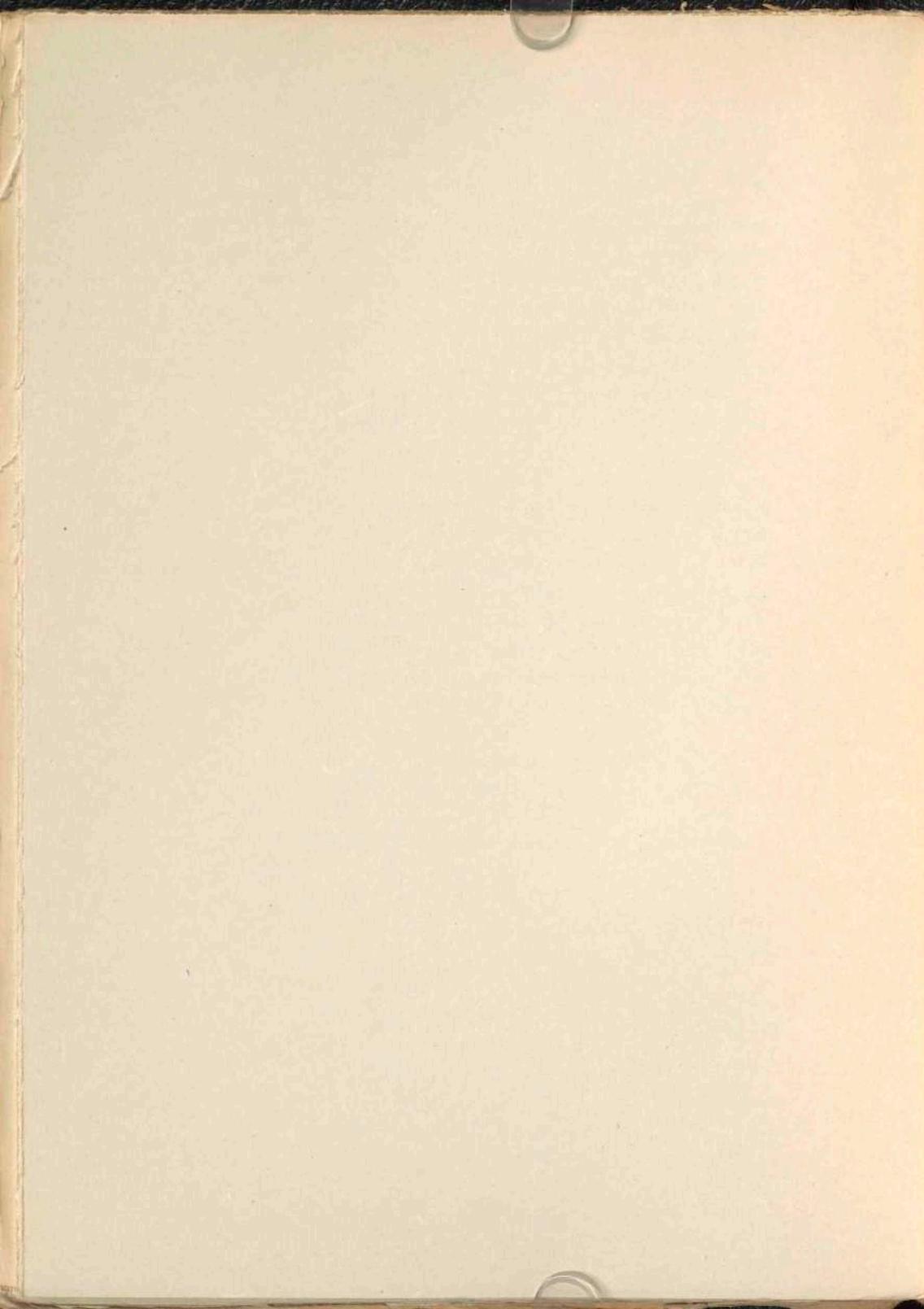
Verdenen åbned de dæmrende Hænder,
 udbredte Arme mod Lysningens Hvælv.
 Fik den sit Skær fra den vågnende Morgen
 eller sit Skær fra sit inderste Selv?
 Brostene lyste, som om i det Indre
 flammed en Dag og var Solgløden til.
 Lys sås i Lygternes blanke Cylindre
 tindre som Dråber, der stænkes mod Ild.

Rød vågned Stenen, og hvid vågned Kalken
 i den chaotiske Nybygningsmur.
 Genlyden hopped metallisk fra Kældren
 opad mod Kvisten på Vægterens Tur.
 Opad mod Morgenens mælkede Himmel
 peged de talrige Lægter og Spær,
 som stod den Rør, Lansenéernes Vrimmel,
 væbnet med Stænger, med Spyd og med Sværd.

Fuglene vågned i Træernes Kroner.
 Gråt sang i gråt og i kobalt og blåt.
 Som i et Kølvand trak Sangen sig bagud,
 mens den sprang fremad, til Sidén og skråt.
 Cykernes grå, asfaltérede Gange
 vækkede Minder om Middagens Fart.
 De lå dog stille. Kun Fuglenes Sange
 piled af Sted ad en tavs Boulevard.

Nætternes Vandring gik frem og tilbage
som et Pendul. Det var Livets Sekund.
Vidste vi dengang, at det var en Gave,
som af den nattavse Gud blev os undt?
Timen, Sekundet af Evigheds-Roen,
Timen for Fuglenes Kimen var endt.
Vi gik tilbage mod Landet, hvor Broen
stod med sit Stål som en Regnbue spændt.

Landet lå åbent, og Larmen lå vågen,
Vejen lå badet i morgenkarsk Sol.
Over os hvælvede Broen sin Bue,
stålfast og høj, som et Sejrens Symbol.
Timen før Larmen og Timen, før Stormen
atter skal hvirvle og svinge os rundt,
gav os dog Føeling med Evighedsformen.
Fatted vi den i et enkelt Sekund?

H. H A G E R U P S F O R L A G

DIGTSAMLINGER

EMIL BØNNELYCKE:

ILD OG UNGDOM. 2. Udg. Pris 3.50.
TAARER. 2. Udg. Pris 4.50.
FESTERNE. Pris 3.50.
BUER OG STAAL. Pris 4.50.
GADENS LEGENDE. Pris 6.50.

AAGE MATHISON-HANSEN:

UDVALgte DIGTE. Pris 2.50.
SLYNGROSE OG ANDRE DIGTE. Pris 1.50.

KARL GRABAU:

UNGE DIGTE. Pris 1.50.
DAGE OG NÆTTER. Pris 3.00.

KAJ HOCHLAND MONRAD:

MOSAIK. Pris 1.50.

KARL GJELLERUP:

RØDTJØRN. Pris 4.00.
AANDER OG TIDER. Pris 1.75.

TH. EWALD:

BAVNER OG BLUS. Pris 1.25.

VILH. OHLSSON:

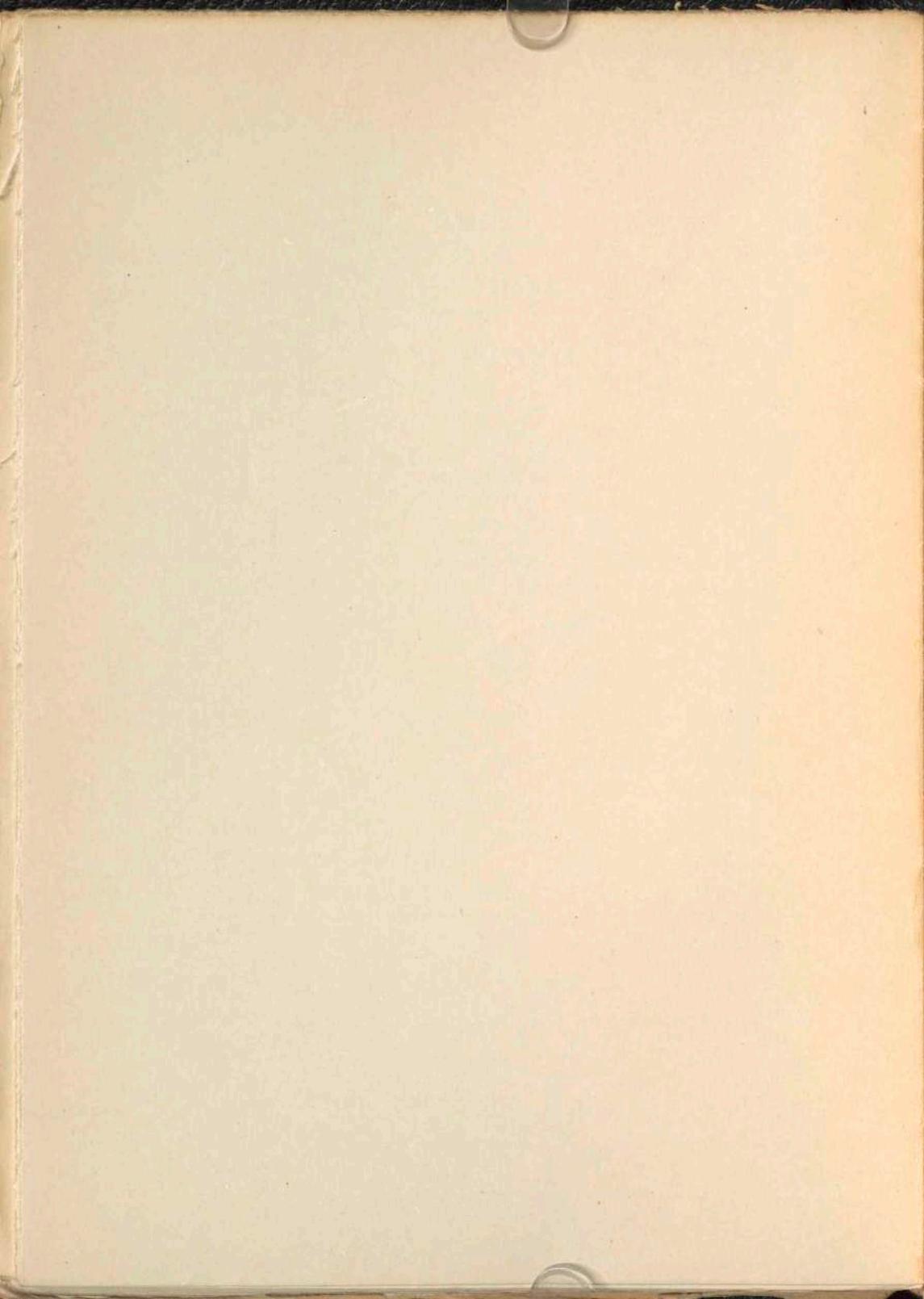
FYRAFTEN. Pris 1.00.

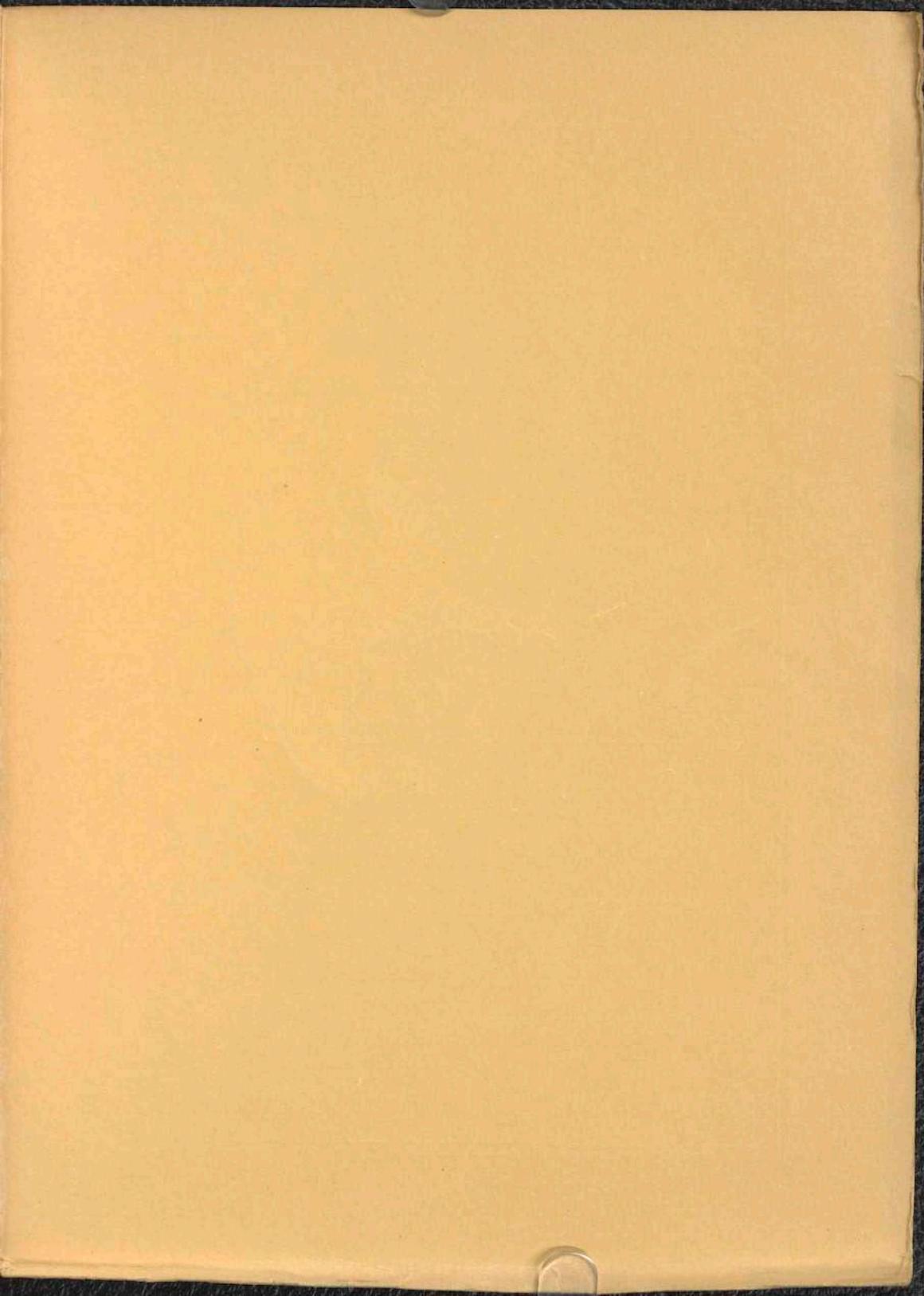
ADOLF HERTZ:

EROTISKE DIGTE. Pris 2.00.

TUSINDFRYD. Udvalgte Digte af nyere Forfattere.

Pris 1.00.

TOM KRISTENSEN

HÆRVÆRK

„Hærværk“ er en Københavnerroman, Ole Jastrau, dens Hovedperson. Digter og Litteraturanmelder ved et stort Dagblad, Det er en mærkeligt spillevende Bog, Byen selv, som lever og fungerer. Ved Bogens Udsendelse skrev Knut Hamsun om „Hærværk“:

„Jeg har i halvandet Døgn levet sammen med Jastrau og de andre, men nu er det slut, og jeg sitter her syk af Savn efter mere av dem. Det er saa tomt at det nu er slut.

Jeg vet ikke, at jeg i mit Liv har været saa optat av en Bok. En Genistrek og et Kjæmpeverk.“

Pris Kr. 9.75

Af Tom Kristensen er tidligere udkommet:

EN KAVALER I SPANIEN. Roman. Kr. 5.00.

FRIBYTTERDRØMME. Digte. Kr. 4.75

PAAFUGLEFJEREN. Digte fra Kina. Kr. 4.75

LIVETS ARABESK. Roman. Kr. 7.50

EN ANDEN. Roman. Kr. 6.50